

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

XX

bytem XX

zastoupen advokátkou Mgr. Petrou Macounovou
sídlem Továřský vrch 1358/3, Liberec

proti

žalovanému:

Ředitel Krajského ředitelství policie Libereckého kraje
sídlem Nám. Dr. E. Beneše 584/24, Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2019, č. j. KRPL-49691-52/ČJ-2018-1800KR-PK

takto:

- I. Rozhodnutí Ředitele Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 10. 4. 2019, č. j. KRPL-49691-52/ČJ-2018-1800KR-PK, se ve výroku II. zrušuje pro nezákonnost a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Petry Macounové.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení výroku II. shora označeného rozhodnutí žalovaného, jehož výrokem I. bylo zrušeno rozhodnutí náměstka ředitele pro ekonomiku Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 23. 4. 2018, č. j. KRPL-63160-16/ČJ-2017-1800AO-PM, jímž byl žalobce uznán plně odpovědným za škodu na majetku České republiky, kterou způsobil poškozením služebního dopravního prostředku při dopravní nehodě, a byla mu uložena povinnost nahradit škodu ve výši 109 992 Kč. Výrokem II. rozhodnutí žalovaného nebyla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení podle § 177 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“).
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal okolnosti dopravní nehody žalobce, dosavadní průběh řízení, obsah rozhodnutí služebního funkcionáře rozhodujícího v prvním stupni i obsah odvolání. Uzavřel, že služební funkcionář I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav věci a je třeba dále objasnit okolnosti podstatné pro posouzení otázky žalobcovy povinnosti k náhradě vzniklé škody. Žalovaný se zabýval předpoklady odpovědnosti žalobce za škodu a shledal vady v postupu služebního funkcionáře, jenž se vůbec nezabýval otázkou míry zavinění jednotlivých účastníků dopravní nehody ve smyslu § 95 odst. 3 zákona o služebním poměru, nevěnoval se dostatečně příčinné souvislosti mezi porušením povinnosti žalobce a vznikem škody na služebním vozidle a nezabýval se rizikem výkonu služby, tedy skutečností, jež by dle § 95 odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru vyloučila odpovědnost žalobce za vzniklou škodu. Ze shora uvedených důvodů a s ohledem na potřebu rozsáhlého doplnění dokazování rozhodl žalovaný o zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci služebnímu funkcionáři rozhodujícímu v prvním stupni k novému projednání. V závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce v souladu s § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru uplatnil náhradu nákladů řízení. Výše přiznané náhrady nákladů však závisí na rozsahu úspěšnosti účastníka v řízení. Žalobce se v řízení domáhal, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a řízení zastaveno, protože neodpovídá za škodu bezpečnostnímu sboru. Žalovaný nicméně zrušil odvoláním napadené rozhodnutí nikoli z důvodu navrhovaného žalobcem, proto žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal.
3. Žalobce v podané žalobě namítl, že rozhodnutí žalovaného je ve výroku II. nezákonné, neboť žalobce požadavek na náhradu nákladů řízení jednak řádně uplatnil a jednak byl s ohledem na zrušení rozhodnutí služebního funkcionáře v odvolacím řízení úspěšný. Není pravdou, že by se v odvolacím řízení domáhal zrušení rozhodnutí a zastavení řízení. Již podáním odvolání je zamýšleno změnit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve prospěch odvolatele a podstatné je, že k podanému odvolání bylo žalobci vyhověno. Žalobce k tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2018, č. j. 22 Ad 16/2017-27, který jeho názor podporuje.

4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a uvedl, že žalobce uplatnil náhradu nákladů řízení včas, nicméně zákon a soudní judikatura nedefinují pravidlo procesního úspěchu v řízeních ve věcech služebního poměru, tedy za jakých podmínek má být náhrada nákladů přiznána. Žalovaný nepřehlédl existenci rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2018, č. j. 22 Ad 16/2017-27, jedná se však o jediné rozhodnutí a žalovaný s jeho závěry nesouhlasí. Úspěch ve věci je třeba posuzovat podle toho, zda byl návrh žalobce ve vztahu k výsledku řízení shledán důvodným a bylo mu vyhověno. Žalobce v odvolání formuloval svůj požadavek na výrok odvolacího rozhodnutí neurčitě. Z obsahu jeho dalších podání bylo možno dovodit, že se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení řízení, protože neodpovídá za škodu. Žalovaný však shledal procesní důvody ke zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí, nelze tedy tvrdit, že žalobce byl úspěšný v meritů věci. Žalobce tedy byl v odvolacím řízení ve vztahu k jím formulovanému petitu neúspěšný, žalovaný proto již nezkoumal naplnění dalších podmínek pro přiznání náhrady nákladů řízení a žalobci náhradu nepřiznal. Žalovaný nesouhlasí s tím, že samotné zrušení prvostupňového rozhodnutí představuje úspěch žalobce v odvolacím řízení. Pokud by prvoinstanční orgán v dalším řízení rozhodl o odpovědnosti žalobce za způsobenou škodu, nelze ad absurdum zpětně tvrdit, že žalobce byl v předchozím odvolacím řízení úspěšný a náleželo mu právo na náhradu škody.
5. Žalobce v podané replice vyjádřil nesouhlas s právním náhledem žalovaného. K polemice nad rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2018, č. j. 22 Ad 16/2017-27, uvedl, že tento rozsudek je v daném případě relevantní, navíc byl zahrnut do Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3785/2018, a má tedy sloužit ke sjednocení rozhodování soudů. Jeho nerespektováním došlo ze strany žalovaného k porušení práva žalobce na předvídatelné rozhodnutí a spravedlivý proces. K tomu žalobce odkázal na judikaturu Ústavního soudu. Odvolací orgán nebyl odvolacím návrhem vázán, nelze tedy posuzovat úspěch žalobce pouze ve vztahu k odvolacímu návrhu. Podstatná je skutečnost, zda bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno či zrušeno. Žalobce nesdílí názor žalovaného, že by mu neměly náklady řízení příslušet, kdyby byl v konečné fázi řízení neúspěšný. Náklady řízení se posuzují u každé rozhodovací instance zvlášť. Nadto zákon o služebním poměru neurčuje pro případ zrušení věci a jejího vrácení k novému projednání žádnou pravomoc služebního funkcionáře I. stupně rozhodnout o náhradě nákladů odvolacího řízení v novém rozhodnutí podle finálního výsledku sporu. Žalobce by pak zůstal o přiznání nákladů řízení ochuzen.
6. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
7. Z předloženého správního spisu je pro posouzení věci relevantní zejména obsah odvolání žalobce ze dne 21. 5. 2018, v němž žalobce uváděl, že správní orgán se v řízení nezabýval všemi okolnostmi, za kterých došlo ke vzniku škody. Žalobce považoval prvostupňové rozhodnutí za nezákonné, neboť se správní orgán mj. nezabýval rizikem výkonu služby ve smyslu § 95 odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru, nezabýval se dostatečně zaviněním žalobce, když nezohlednil míru zavinění řidiče druhého vozidla zúčastněného

na dopravní nehodě. Odpovědnost za shromažďování důkazů přitom leží na straně správního orgánu, který vlastní dokazování vůbec neprovedl. Žalobce v závěru odvolání navrhol vypracování znaleckého posudku a provedení takových úkonů, které v konečném důsledku povedou k odstranění jeho povinnosti nahradit škodu.

8. Podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru, jestliže je účastník v řízení o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení úspěšný, má nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru. Jestliže má účastník v řízení úspěch jen částečný, má nárok na poměrnou náhradu nákladů. Nárok musí účastník uplatnit před ukončením řízení, a jestliže to není možné, do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí, jinak zaniká.
9. Krajský soud na prvním místě uvádí, že se zcela ztotožňuje se závěry rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2018, č. j. 22 Ad 16/2017-27, který je oběma účastníkům řízení znám a jímž argumentují. Krajský soud v Ostravě ve zcela obdobné věci odkázal na § 2 odst. 2 a § 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a vyslovil, že žalovaný byl povinen posoudit odvolání žalobce, byť jej označoval za neurčitě formulované, podle jeho obsahu a na jeho základě rozhodnout jedním ze zákonem předvídaných způsobů, což také učinil. Krajský soud v Ostravě dále vyslovil, že řešená otázka je obdobná situaci, kdy soud ve správním soudnictví zruší rozhodnutí správního orgánu a věc mu vrátí k novému projednání a rozhodnutí. Také v případě rozhodování o náhradě nákladů odvolacího řízení podle zákona o služebním poměru platí, že zrušení rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně odvolacím orgánem představuje úspěch příslušníka v odvolacím řízení. Příslušníku tedy podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru svědčí nárok na náhradu nákladů odvolacího řízení.
10. Je třeba dát za pravdu žalobci, že zmíněný rozsudek byl zveřejněn ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a je tedy Nejvyšším správním soudem považován za jakési vodítko ozřejmující, kudy se má navazující judikatura v obdobných věcech ubírat. Argumentace žalovaného, že nejedná-li se o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, nemá být bráno zdejším soudem na zřetel, je tedy lichá. Zdejší soud sám je ostatně o správnosti popsané argumentace přesvědčen.
11. V daném případě je situace prakticky totožná jako v případě řešeném Krajským soudem v Ostravě. Žalobcem bylo zahájeno odvolací řízení a v důsledku podaného odvolání došlo ke zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí. Za této situace nelze než dospět k závěru, že žalobce byl se svým odvoláním úspěšný a již v důsledku samotného zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí, k němuž by bez podání odvolání nedošlo, mu v souladu s § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Nadto nelze přehlédnout, že důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí žalovaným v podstatném rozsahu kopírují odvolací námitky žalobce, jimž tak dal žalovaný zapravdu. Za těchto okolností se argumentace žalovaného, že žalobce byl v odvolacím řízení neúspěšný, jeví poněkud absurdně a účelově.
12. Je pravdou, že žalobce v odvolání neuvedl přesný požadavek, jak má znít výrok rozhodnutí žalovaného. Žalovaný však zjevně seznal, že předmětné podání je odvoláním a pochopil, jaké jsou odvolací námitky, neboť je ve svém rozhodnutí sám uvádí a rozhoduje o nich. Snaha žalovaného vázat úspěch odvolatele striktně na odvolací návrh, tedy jakousi

závěrečnou větu odvolání, která musí přesně odpovídat představám žalovaného, je formalistická a nesprávná. Podstatě odvolání bylo zjevně vyhověno, když žalobce poukázal na vady, pro které žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.

13. Soud dodává, že úprava § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru se netýká řízení před služebním funkcionářem I. stupně. Žalobce má tedy pravdu i v tom, že o náhradě nákladů odvolacího řízení se na základě tohoto ustanovení rozhoduje izolovaně, tedy bez ohledu na další vývoj řízení před služebním funkcionářem I. stupně, jemuž zákon o služebním poměru nedává pravomoc dodatečně rozhodovat o náhradě nákladů odvolacího řízení. Tvrdil-li tedy žalovaný, že by mohlo dojít k absurdní situaci v případě, že by v navazujícím řízení žalobce, jemuž by bylo přiznáno právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, neuspěl a byl by povinen hradit náhradu škody, soud takovou situaci za absurdní nepovažuje. Náhrada by žalobci připadla pouze za úspěch v odvolacím řízení, který vyplynul z toho, že služební funkcionář I. stupně věc nerozhodl v souladu se zákonem již napoprvé, čímž bylo řízení prodlouženo a prodraženo. Žalovaný ve svém vyjádření již neřeší situaci, kdy by v následném prvostupňovém řízení žalobce uspěl. Pak by se nyní nepřiznané náhrady nákladů odvolacího řízení přes svůj úspěch také nedočkal, což by postrádalo smysl.
14. Při rozhodování o náhradě nákladů odvolacího řízení podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru tedy nejde o posuzování úspěchu v meritu věci, jak také naznačoval žalovaný. Výsledek řízení ve věci samé nyní nelze vůbec předjímat, neboť sám žalovaný v napadeném rozhodnutí vytkl služebnímu funkcionáři I. stupně zásadní nedostatky, které bude třeba odstranit, a teprve poté bude možno uzavřít, zda žalobce odpovídá či neodpovídá za škodu. Ve fázi skončení odvolacího řízení měl tedy žalovaný posoudit výhradně úspěch či neúspěch žalobce v samotném odvolacím řízení. Ze shora uvedeného pak plyne, že dle názoru soudu je plný úspěch žalobce v odvolacím řízení dán. V důsledku toho je rozhodnutí žalovaného ve výroku II. nezákonné, neboť podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru úspěšnému žalobci svědčí plná náhrada nákladů odvolacího řízení.
15. Žaloba je tedy důvodná, soud proto postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného ve výroku II. pro nezákonnost a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s, když účastníci po výzvě soudu s takovým postupem souhlasili. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
16. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
17. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právní zástupkyně za 3 úkony právní služby v celkové výši 9 300 Kč [3 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] a náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13

odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Osvědčení o registraci advokátky k DPH předloženo nebylo. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 13 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 11. listopadu 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu